

Sygn. akt I C 340/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Elżbieta Olechno – Obolewicz

Protokolant: Kamila Sowa

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.**

przeciwko **T. W.**

o zapłatę kwoty 4.671,77 złotych

I. Zasądza od pozwanego T. W. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 4.621,93 złotych (cztery tysiące sześćset dwadzieścia jeden złotych i dziewięćdziesiąt trzy grosze) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 2.494,79 złotych (dwa tysiące czterysta dziewięćdziesiąt cztery złotych i siedemdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 29 września 2014 roku – z uwzględnieniem zmian wysokości odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP – do dnia zapłaty.

II. Umarza postępowanie w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego T. W. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 706,75 złotych (siedemset sześć złotych i siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 617 złotych (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia

Sygn. akt I C 340/15

UZASADNIENIE

Powód (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.pozwem skierowanym przeciwko T. W.wniósł o zasądzenie kwoty 4.671,77 złotych wraz z umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP odsetkami od kwoty 2.494,79 złotych od dnia 29 września 2014 roku do dnia zapłaty, nadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, iż pozwany w dniu 24 marca 2009 roku zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą we W.umowę kredytu nr (...)i zobowiązał się do spłaty zadłużenia zgodnie z zasadami określonymi w powołanej umowie oraz regulaminie. Z uwagi na brak terminowej spłaty zaległości bank wypowiedział pozwanemu umowę i skierował wezwanie do zapłaty. Wierzytelność dochodzona pozwem stała się wymagalna w dniu 30 listopada 2011

roku i pomimo podejmowanych działań windykacyjnych nie została w pełni spełniona w terminie określonym przez pierwotnego wierzyciela. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 czerwca 2014 przedmiotowa wierzytelność została zbyta na rzecz powoda. Pismem z dnia 18 września 2014 roku pozwany został poinformowany o cesji wierzytelności oraz wezwany do zapłaty z zaznaczeniem, iż brak spłaty zadłużenia spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego. T. W. nie spełnił swego zobowiązania w określonym terminie. Powód dochodzi zatem zapłaty w łącznej kwocie 4.671,77 złotych (w tym kapitał w kwocie 2.494,79 złotych, odsetki umowne w kwocie 595,21 złotych, odsetki karne w kwocie 1.581,77 złotych (k. 2 – 4 pozw).

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 14 października 2014 roku w sprawie sygn. akt VI Nc – e (...) Sąd Rejonowy L.w L. uwzględnił powództwo w całości, rozstrzygając o kosztach procesu (k. 4v nakaz zapłaty). Postanowieniem z dnia 17 listopada 2014 roku nadano klauzulę wykonalności wymienionemu nakazowi zapłaty (k. 6). Następnie w dniu 10 grudnia 2014 roku pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do dokonania tej czynności (k. 6v – 8). W sprzeciwie wskazał, iż spełnił w całości dochodzone roszczenie na rzecz pierwotnego wierzyciela na skutek czego umorzono w stosunku do niego postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W.M. Ż. w sprawie sygn. akt (...).

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2015 roku Sądu Rejonowego L.w L. przywrócono pozwanemu termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty i przekazano sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B. (k. 9).

W uzupełnieniu sprzeciwu T. W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Ponownie wskazał, iż w całości spełnił swoje świadczenie na rzecz pierwotnego wierzyciela na skutek czego umorzono prowadzone przeciwko niemu postępowanie egzekucyjne. Dodał, iż obecnie powód po raz drugi dochodzi tej samej należności. Dodatkowo podniósł, iż nigdy nie otrzymał od pierwotnego wierzyciela kwoty wynikającej z umowy kredytowej. Środki pieniężne nie zostały mu przekazane bezpośrednio w gotówce. Bank wypłacił jedynie pewną kwotę pieniędzy na konto założone na jego dane, lecz nie został o tym poinformowany i nie pobrał z tego tytułu żadnych środków. Pomimo tego ponownie stwierdził, iż spłacił całe zadłużenie wraz z kosztami w toku postępowania egzekucyjnego w sprawie (...) prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W.M. Ż. i przedstawił postanowienie z dnia 30 września 2014 roku w przedmiocie umorzenia postępowania (k. 42 – 45 sprzeciw).

W odpowiedzi na sprzeciw powód podał, iż prowadzone przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne z wniosku pierwotnego wierzyciela zostało umorzono na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. na wniosek samego wierzyciela, a nie z uwagi na wyegzekwowanie całej należności. Pozostała niewyegzekwowana kwota była przedmiotem cesji wierzytelności i stała się przedmiotem roszczenia w niniejszej sprawie. Powód nadto przedstawił raporty dotyczące spłaty zadłużenia oraz wyliczenie należności z tytułu odsetek. Wyjaśnił, iż po dniu złożenia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym na rachunku wierzytelności odnotowano wpłatę w wysokości 49,84 złotych przekazaną przez komornika. Wymieniona kwota została zaliczona na poczet spłaty odsetek karnych i w związku z tym strona powodowa cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia o kwotę 49,84 złotych w zakresie odsetek karnych, podtrzymując roszczenie w pozostałej części. Dodał, iż na rachunku wierzytelności uprzednio zostały także zaksięgowane dwie wpłaty w łącznej kwocie 1.041,74 złotych z dnia 5 sierpnia i 5 września 2014 roku, które zostały zaliczone na poczet spłaty odsetek karnych i uwzględnione w saldzie zadłużenia w pozwie wniesionym w przedmiotowej sprawie. Ostatecznie powód wniósł o zasądzenie kwoty 4.621,93 złotych wraz z umownymi NBP odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego od kwoty 2.494,79 złotych od dnia 29 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 63 – 70).

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Poza sporem pozostawała okoliczność, iż w dniu 24 marca 2009 roku T. W. zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę kredytu nr (...) – kredyt gotówkowy na łączną kwotę 8.559,21 złotych zgodnie z warunkami określonymi w umowie, przy czym po uwzględnieniu kosztów oraz składki na ubezpieczenie do dyspozycji

kredytobiorcy bank stawił do dyspozycji kwotę 6.000 złotych. Zgodnie z punktem § 1 ust. 2 umowy umowa wchodziła w życie w dniu przekazania środków z przyznanego kredytu na rachunek bieżący kredytobiorcy prowadzony w banku, najpóźniej w terminie pięciu dni roboczych od dnia zawarcia umowy pod warunkiem, iż będzie ona zawierać prawdziwe i kompletne dane kredytobiorcy, a bank nie uzyska negatywnych informacji mających wpływ na ocenę jego zdolności kredytowej i sytuacji majątkowej. Nieprzekazanie przez bank środków w wymienionym terminie oznaczało, iż umowa nie dochodziła do skutku. W ust. 5 § 1 określono zasady oprocentowania kredytu. W § 2 postanowiono, iż spłata zadłużenia miała nastąpić w 60 miesięcznych ratach, w tym 59 równych ratach oraz ostatniej raty wyrównawczej. Pierwsza rata w kwocie 234,06 złotych płatana do dnia 24 kwietnia 2009 roku, zaś ostatnia rata wyrównawcza do dnia 24 marca 2014 roku. Określono, że spłata kredytu miała następować z rachunku kredytobiorcy określonego w § 1 ust. 2, który miał być utrzymywany do czasu całkowitej spłaty kredytu. W tym zakresie kredytobiorca upoważniał bank do potrącania z jego rachunku wierzytelności banku z tytułu udzielonego kredytu. Wskazane pełnomocnictwo było nieodwołalne. Poszczególne raty w terminach wymagalności miały być pobierane z rachunku bieżącego (§ 2 ust. 1 – 5). Zgodnie z ust. 9 § 2 oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego liczone było jako czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP. W przypadku zwłoki w zapłacie co najmniej dwóch pełnych rat za co najmniej dwa okresy płatności, bank miał wezwać kredytobiorcę korespondencyjnie do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. Okres wypowiedzenia umowy określono na 30 dni (§ 2 ust. 11). W § 3 określono warunki odstąpienia od powyższej umowy (k. 19 – 22 umowa kredytu).

Pozwany nie negował, iż podpisał przedmiotową umowę i nie składał oświadczenia o odstąpieniu od tej umowy. Z przedstawionego przez stronę powodową raportu spłat wynika, iż pozwany w okresie od 24 kwietnia 2009 roku do 22 kwietnia 2011 roku dokonywał terminowych spłat poszczególnych rat. Następnie w dniu 30 grudnia 2011 roku dokonał wpłaty kwoty 603,16 złotych, zaś kolejne wpłaty nastąpiły od dnia 9 maja 2013 roku, po wszczęciu postępowania egzekucyjnego w sprawie (...) (k. 67 – 70 raport spłat).

Z uwagi na brak spełnienia świadczenia pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, zgodnie z oświadczeniem złożonym w tym zakresie przez T. W.w umowie kredytu. Następnie postanowieniem z dnia 6 lutego 2013 roku Sądu Rejonowego w B. (...), sygn. akt (...) nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i na wniosek pierwotnego wierzyciela z dnia 20 marca 2013 roku przeciwko pozwanemu zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W.M. Ż., sygn. akt Km (...). Pozwany przyznał, iż toczyło się przeciwko niemu wymienione postępowanie egzekucyjne, w trakcie którego dokonywał wpłat na poczet zadłużenia za pośrednictwem komornika. Przedmiotowe postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. zostało umorzone postanowieniem z dnia 30 września 2014 roku na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c., to jest na wniosek pierwotnego wierzyciela z dnia 12 września 2014 roku (k. 2, 32 i 36 akt egzekucyjnych (...)). Z treści wymienionego orzeczenia wynikało, iż w toku postępowania egzekucyjnego na rzecz wierzyciela wyegzekwowano kwotę 3.927,52 złotych.

W dniu 4 czerwca 2014 roku została zawarta umowa przelewu wierzytelności pomiędzy (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W. a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w K.. Następnie w dniu 26 czerwca 2014 roku zawarto aneks do przedmiotowej umowy (k. 24 – 27 umowa wraz z aneksem). Zgodnie z załącznikiem do wymienionej umowy jej przedmiotem była między innymi wierzytelność przysługująca pierwotnemu wierzycielowi wobec pozwanego z tytułu umowy kredytu gotówkowego (...) w łącznej kwocie 5.588,84 złotych, w tym kwota niespłaconego kapitału na dzień 6 czerwca 2014 roku – 2.494,79 złotych i odsetki – 3.094,05 złotych (k. 28 załącznik). Pismem z dnia 16 września 2014 roku pozwany został poinformowany o dokonaniu cesji wierzytelności, nadto skierowano do niego wezwanie do zapłaty (k. 29 – 30). W dniu 29 września 2014 roku powód złożył w przedmiotowej sprawie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym w dniu 14 października 2014 roku wydano nakaz zapłaty, następnie zaopatrzony w klauzulę wykonalności (k. 4v, 6), który utracił moc na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu.

T. W. przyznał, iż w 2009 roku przy udziale pośrednika starał się o kredyt w (...) Banku i podpisał umowę kredytową z dnia 24 marca 2009 roku, podnosił jednak, że z uwagi na fakt, iż miał uszkodzony dowód osobisty, nie doszło do

wypłaty do jego rąk kwoty kredytu i w związku z tym „podziękował” za kredyt. Jednocześnie pozwany nie negocjował, iż nie składał oświadczenia o odstąpieniu od umowy i dodał, że nie wiedział, iż pierwotny wierzyciel dokonał przelewu środków z tytułu zawartej umowy na utworzony dla niego rachunek, z którego następnie były pobierane raty, aż do wyczerpania środków i dopiero po trzech latach otrzymał wezwanie do zapłaty kwoty 90 złotych, a następnie wszczęto wobec niego postępowanie egzekucyjne. Okoliczność ubiegania się przez pozwanego o kredyt znalazła odzwierciedlenie w zeznaniach świadków D.W.(k. 87v), M. W.(k. 87v) oraz A. J.(k. 94v – 95). Świadkowie wskazywali również, iż pozwany nie otrzymał środków pieniężnych z tytułu zawartej umowy z powodu uszkodzenia dowodu osobistego, przy czym D. W.podała, iż wie o tym z przekazu pozwanego. M. W.podnosił, iż wraz z pozwanym był w banku i nie doszło do podpisania żadnej umowy. Natomiast A. J.zeznał, iż nastąpiło podpisanie umowy kredytu przy udziale pośrednika, ale nie doszło do wypłaty pieniędzy. Jednocześnie wskazał, iż gdy był z pozwanym w banku, to jego rodzeństwo siedziało w samochodzie. Świadkowie D. W.i T. W.zeznali także, iż pomimo, że pozwany nie otrzymał pieniędzy, to jednak spłacał zobowiązanie po wszczęciu postępowania egzekucyjnego. T. W.podnosił, iż kwota z kredytu miała być mu bezpośrednio wypłacona, do czego jednak nie doszło. Podważając zasadność roszczenia przyznał, iż dokonywał spłat na rzecz pierwotnego wierzyciela w toku egzekucji, zaś po otrzymaniu nakazu w niniejszej sprawie kontaktował się z powodem celem rozłożenia zobowiązania na raty.

Podsumowując powyższe należy wskazać, iż niewątpliwie pozwany zawarł umowę o kredyt gotówkowy z pierwotnym wierzycielem i jednocześnie nie wykazał, aby skutecznie odstąpił od tej umowy, bądź też w całości spełnił wynikające z niej zobowiązanie. Podnoszona przez T. W. okoliczność, potwierdzona przez świadków, iż nie otrzymał bezpośrednio gotówki także nie może prowadzić do odmiennych ustaleń. Niewątpliwie bowiem z zeznań świadków wynika, iż pozwany starał się o udzielenie kredytu, zaś z treści samej umowy wynika, iż środki z kredytu miały zostać przekazane na rachunek bankowy. Świadek D. W. przyznała, iż nie była obecna przy podpisywaniu umowy i o braku wypłaty środków wie od samego pozwanego. M. W. wskazywał, iż pozwany nie podpisał żadnej umowy i był z nim obecny w banku, podczas, gdy A. J. zeznał, iż rodzeństwo T. W. nie było z nimi w banku i czekało w samochodzie. Świadkowie jednocześnie nie znali szczegółowych warunków udzielenia kredytu wynikających z umowy, w tym w zakresie przekazania środków na rachunek bankowy. Z uwagi na wskazane rozbieżności oraz brak bezpośredniej wiedzy świadków, co do treści umowy łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem, ich relacje nie pozwalały na ustalenie, iż pozwany nie otrzymał środków z tytułu umowy kredytu lub też, że nie doszło do jej skutecznego zawarcia.

W ocenie Sądu pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę o kredyt gotówkowy, z której środki zostały przekazane na utworzony dla T. W.rachunek. W początkowym okresie dokonywano systematycznych spłat poszczególnych rat. Wbrew odmiennym twierdzeniom pozwanego jeszcze w okresie poprzedzającym wszczęcie postępowania egzekucyjnego w sprawie (...)na wniosek egzekucyjny z dnia 9 kwietnia 2013 roku, pozwany w dniu 30 grudnia 2011 roku dokonał wpłaty na rzecz pierwotnego wierzyciela w kwocie 603,16 złotych (k. 69v raport spłat). Podjęte następnie przez pozwanego działania w postaci częściowej spłaty zadłużenia w toku postępowania egzekucyjnego, stoją w sprzeczności z twierdzeniami T. W., iż nie otrzymał środków z kredytu. Brak jest także podstaw do uznania, iż w trakcie postępowania egzekucyjnego w sprawie (...)doszło do całkowitej spłaty zadłużenia, nadto pozwany nie wykazał, aby w innym sposób doszło do jego spełnienia lub wygaśnięcia. Strona powodowa szczegółowo udokumentowała dokonane przez pozwanego spłaty, które są zbieżne ze spłatami dokonanymi na etapie postępowanie egzekucyjnego w sprawie (...), które zostało umorzone na wniosek pierwotnego wierzyciela po dokonaniu cesji wierzytelności, a nie z uwagi na całkowite zaspokojenie wierzyciela.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 j.t. ze zm.) (obowiązującym w dacie zawierania przez pozwanego umowy z pierwotnym wierzycielem) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu

Natomiast uregulowany w przepisie art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe

wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być

w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te

w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 października 2013 roku, II Ca 770/13, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku i orzecznictwo tam powołane).

Zgodnie z powołanym powyżej przepisem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Na podstawie art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tyłu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może, więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem [por. J. M. (w:) Kodeks..., s. 162; H. C. (w:) Komentarz..., s. 595; B. Ł. (w:) Kodeks..., s. (...)]. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (niebędące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie potwierdzał, że powód nabył w stosunku do pozwanego wierzytelność z mocy powoływanej umowy. Strona powodowa podniosła, iż nabyła dochodzoną należność w drodze wymienionej powyżej umowy sprzedaży wierzytelności, zaś zobowiązanie pozwanego wynika z zawartej przez niego z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umową o kredyt gotówkowy. Strona powodowa przedstawiła dowody pozwalające na dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, na podstawie którego powstała wierzytelność będąca przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie oraz określenie jej wysokości i pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego. Powód szczegółowo przedstawił wyliczenie kwot uiszczony na poczet wierzytelności dochodzonej pozwem, w tym w zakresie środków przekazanych w toku postępowania egzekucyjnego. W tych okolicznościach same twierdzenie pozwanego, negującego otrzymanie środków pieniężnych od pierwotnego wierzyciela, przy jednoczesnej częściowej spłacie zadłużenia, nie stanowią należytego udowodnienia braku istnienia dochodzonego roszczenia. Na podstawie przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a zatem powód powinien był udowodnić fakty pozytywne, które stanowiły podstawę jego powództwa, to jest okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznawał miał obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda, czego jednak w realiach przedmiotowej sprawy nie uczynił. Pozwany negując zasadność roszczenia nie zgłosił jednocześnie i nie wykazał żadnych okoliczności podważających skuteczność cesji wierzytelności.

Podsumowując należy stwierdzić, iż powód wykazał właściwymi dokumentami nabycia wierzytelności przypadającej od pozwanego oraz jej źródło i wysokość. Stosownie do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia

1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/poz. 76). W realiach przedmiotowej sprawy istnienie wierzytelności zostało wykazane, zaś strona pozwana nie przedstawiła dowodów podważających zarówno istnienie zobowiązania jak i jego wysokość.

Podsumowując, na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku. O odsetkach rozstrzygnięto zgodnie z przepisem art. 481 § 1 i 2 k.c.

W pozostałym zakresie na podstawie art. 203 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie. W niniejszej sprawie częściowe cofnięcie pozwu nastąpiło ze zrzeczeniem się roszczenia, a zatem dla skuteczności w/w czynności dyspozytywnej powoda nie była wymagana zgoda pozwanego, tym samym cofnięcie pozwu wywarło skutek prawny w rozumieniu art. 203 § 1 k.p.c. Sąd nie dopatrzył się także jakichkolwiek przesłanek, określonych w art. 203 § 4 k.p.c., do uznania tego aktu dyspozycji procesowej za niedopuszczalny (punkt II wyroku)

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.), a także części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej (Dz.U. z 2014 r., poz. 1628 j.t. ze zm.). Wysokość opłaty sądowej od pozwu ustalono na podstawie art. 13 ust. 1 w zw. z art. 19 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r., poz. 1025 j.t. ze zm).

Sędzia